

ת"פ 1753/01/18 - מדינת ישראל נגד סיון סופי גר באווי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 1753-01-18 מדינת ישראל נ' גר באווי
תיק חיצוני: 309016/2016

בפני	כבוד השופט זיו אריאלי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	סיון סופי גר באווי

החלטה

בפני בקשה מטעם הנאשמת, לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, במסגרתה עותרת הנאשמת כי המאשימה תעביר לידי ההגנה את חומרי החקירה הבאים:

א. רשימת תיקי חקירת משטרה שנפתחו בשלוש השנים האחרונות בגין עבירה של מסירת ידיעה כוזבת (לפי סעיף 243 לחוק העונשין), לרבות תמצית עובדות התיק, וכן החלטות בדבר העמדה (או אי-העמדה) לדין - ונימוקי ההחלטות.

ב. לפרט כמה כתבי אישום הוגשו בישראל בשלוש השנים האחרונות נגד נאשמות בגין עבירה של מסירת ידיעה כוזבת וכן לפרט מה מבחין בין מקרים בהם החליטה המאשימה שלא להגיש כתב אישום - לבין עניינה של הנאשמת.

כתב האישום, הבקשה וטענות הצדדים:

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של מסירת ידיעה כוזבת. על פי המתואר בכתב האישום, המתלונן הוא שוטר המשרת ביחידה משמר הגבול (מחוז צפון). עובר למועד הרלבנטי בכתב האישום - היתה הנאשמת נשואה לאחיו של המתלונן. בין הנאשמת לבין בעלה התגלע סכסוך, ובעקבותיו הליך גירושין.

בכתב האישום נטען כי במהלך חודש 3/2016 ניגשה הנאשמת (בטעות נרשם בכתב האישום - "המתלוננת") לתחנת המשטרה, והגישה תלונה נגד המתלונן, לפיה הוא איים לפגוע בה ולהרוג אותה. בהמשך מסרה הנאשמת, כי המתלונן חדר לחומר מחשב השייך לה וכן עשה שימוש שלא כדין במערכות משטרה.

2. הנאשמת טרם מסרה תשובתה לכתב האישום.

3. בבקשה לקבל את חומר החקירה המצוינים לעיל טען הסנגור, כי בכוונת הנאשמת להעלות טענה של אכיפה בררנית, ולפיה בנסיבות דומות אין המדינה נוהגת להעמיד לדין.

לטענת הסנגור, לא עלה בידו לאתר מקרים בהם הועמדו לדין **נאשמות** בגין עבירה זו, בנסיבות מושא כתב האישום. נראה, כך נטען, כי העובדה שהמתלונן הינו שוטר, יצרה "אמביציה" מיוחדת בהגשת כתב האישום.

על פי הטענה, "קבוצת השוויון" אליה מבקשת הנאשמת להתייחס, הן נאשמות אשר נחשדו בביצוע עבירה של מסירת ידיעה כוזבת, כאשר תלונת השווא הייתה על רקע אימים וחדירה לפרטיות. מאחר שהמידע אינו מצוי ברשות הנאשמת אלא בידיעת המאשימה, הרי שנקודת המוצא צריכה להיות בגילוי המידע, אשר יש בו כדי לתרום להגנת הנאשמת. נטען לבסוף כי השגת המידע המבוקש אינה יוצרת הכבדה משמעותית על התביעה.

4. המאשימה מתנגדת לבקשה. נטען כי מדובר ב"מסע דיג", שמטרתו להכביד על התביעה לשווא. המאשימה מסכימה עם טענת הסנגור, לפיה המסלול הנכון להגשת בקשה לקבלת נתונים סטטיסטיים (לצורך גיבוש טענה של אכיפה בררנית) הינו בדרך של הגשת בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי. אלא שבענייננו, טוענת המאשימה, טענת אכיפה בררנית הועלתה בעלמא, ללא הנחת תשתית עובדתית מתאימה. עוד הפנתה המאשימה להנחיית פרקליט המדינה מספר 2.5 מיום 21.3.16, שעניינה מדיניות פתיחה בחקירה והעמדה לדין בגין חשד למסירת ידיעה כוזבת. הנחיה זו מלמדת, לטענת המאשימה, כי קיים אינטרס ציבורי מובהק באכיפה מחמירה ביחס למבצעי עבירה של מסירת ידיעה כוזבת. עיון במאגרי מידע משפטיים מלמד, כי כתבי אישום בעבירות דומות מוגשים "חדשות לבקרים".

5. בדיון בפני טען הסנגור, כי המאשימה מעמידה לדין נאשמות בעבירות של מסירת ידיעה כוזבת, רק מקום בו מדובר בנסיבות חמורות בהרבה, דוגמת ידיעה כוזבת בדבר ביצוע עבירת מין, או לביצוע עבירת אלימות חמורה מצדו של המתלונן. משכך, ולאור העובדה כי המתלונן הינו שוטר, עולה תחושה כי עובדה זו עומדת בבסיס ההחלטה להעמיד את הנאשמת לדין. עוד טען הסנגור כי להתרשמותו, ולאחר חיפוש במאגרי מידע משפטיים, המדיניות של הגשת כתבי אישום נגד נשים מצומצמת יותר ומקלה יותר בהשוואה לגברים. הסנגור חזר וטען כי לא מצא ולו מקרה אחד בו הועמדה נאשמת בגין עבירה של מסירת ידיעה כוזבת, אלא במקרים של ידיעה המתייחסת לביצוע עבירת מין או עבירת אלימות חמורה.

6. ב"כ המאשימה חזרה על התנגדותה למסירת הנתונים המבוקשים. נטען כי עובדת היותו של המתלונן שוטר - לא היוותה שיקול בהחלטה אם להעמיד לדין אם לאו. עוד נטען כי איתור תיקים לפי בקשתו של הסנגור תדרוש "עבודת נמלים" ותיצור הכבדה של ממש על עבודת התביעה. התובעת ביקשה שהות על מנת לבחון אם ניתן לבצע סינון ובדיקה, ולו ראשונית, בכל הנוגע להגשת כתבי אישום בגין עבירה של

מסירת ידיעה כוזבת ע"י לשכת תביעות חוף.

7. לאחר בדיקה נוספת, הודיעה המאשימה כי קיים קושי רב לאתר נתונים ביחס לכמות התיקים שהוגשו בשנים האחרונות בגין העבירה הנ"ל. המאשימה חזרה וטענה כי לא הונחה תשתית ראיתית המלמדת על אכיפה בררנית, אלא מדובר בטענה בעלמא.

דין והכרעה:

א. המסלול הפרוצדורלי:

8. אקדים ואציין, כי לשיטתי צודק הסנגור משהגיש את הבקשה שבפני כהליך לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי. משלא מצוי סיווג ההליך במחלוקת, ואף המאשימה מסכימה כי דין הבקשה להתברר כבקשה למתן צו להמצאת מסמכים - הרי שלא ארחיב בעניין יתר על המידה. אזכיר רק כי מבין שלושת המסלולים האפשריים לקבל החומרים המבוקשים [בקשה לפי חוק חופש המידע; בקשה לעיון בחומר חקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ; בקשה למתן צו להמצאת מסמכים לפי סעיף 108 לחסד"פ], הרי שאופי המידע המבוקש, עובדת היותו חלק מחומר החקירה, עוצמת הזיקה בין הנתונים המבוקשים לבין המעשים העומדים בבסיס כתב האישום - שיקולים אלו וכן שיקולים נוספים עומדים, לעניות דעתי, בהגדרתו של הסעד המבוקש - ובאופן מובהק - כסעד לקבלת מסמכים, במסגרת שיקול הדעת הנתון לבית המשפט לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי.

ר' עוד בהקשר זה ע"מ 2668/15 **מדינת ישראל נ' הלל וייס** (18.11.2015), שם סוכמה ההלכה באופן הבא (ההדגשות אינן במקור):

"המדינה טוענת טענה כללית... לפיה יש לייחד, לעניין חומרים שנאשם זכאי להם להגנתו, את המסלול הפלילי. רוצה לומר, בצד חומרי חקירה כפשוטם הנמסרים לנאשם לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, בידו לפנות לקבלת חומרים בגדרי הגנה מן הצדק באמצעות סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, העוסק בטענה המקדמית שלפיה "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". לשיטת המדינה, נאשם הטוען את טענת ההגנה מן הצדק, כגון לעניין אכיפה בררנית, רשאי לבקש מסמכים שהוא סבור כי יבססו טענה זו, ועל בית המשפט להכריע בכך, ולכן מצטרף סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, שעניינו המצאת מסמכים ומוצגים. טענה זו נראית לנו במקומה במישור הכללי. איננו סבורים, ובכך אנו משלימים את ההכרעות בפרשות סגל וג'ולאני, כי יש מקום ל"כרכור" בין בתי המשפט ולעירוב תחומין, וגם לעיכובו של ההליך הפלילי בשל "חישוב המסלול מחדש" במישור המנהלי... המסלול הפלילי אחד ואחוד הוא, ודרכו צריך וניתן להגיע לכל חומר שבית המשפט סבור כי יעשה

צדק עם הצדדים ובמיוחד עם הנאשם, ולכבד את מלוא זכויותיו, גם לגבי חומרים רלבנטיים שאינם נופלים לתוך הקטגוריה של חומר חקירה לפי סעיף 74. יש לשמור על ניקיונו ושלמותו של המסלול הפלילי, שהמחוקק עיצב בקפידה לשם עשיית הצדק. אין בכך כדי למנוע מנאשם, ככל אדם אחר, לפנות בבקשה ואחר כך בעתירה לפי חופש המידע, אך מעמדו ככל אדם, ואין לו כנאשם "זכויות יתר" לפי חוק חופש המידע. מקום מיצוי זכויותיו בהליך הפלילי הוא ההליך הפלילי. המסלול המוצע לפי סעיפים 149(10) ו-108 לחוק סדר הדין הפלילי עשוי וצריך לענות על צרכי ההגנה, ועדיין נותרים אנו במסלול הפלילי".

9. הקביעה בדבר סוג ההליך והמשבצת הנורמטיבית הנכונה לסיווג הליך לקבלת הסעד המבוקש - יכולה להשליך על ההכרעה בדבר המועד הנכון להעלות את הטענה. ככלל, נעשה שימוש בהליך לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי במהלך הבירור העובדתי [וזאת בשונה, למשל, מהליך לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, המתקיים על פי רוב בשלב המקדמי]. אמנם, בבש"פ 8252/13 **מדינת ישראל נ' שיינר** (23.1.2014) נקבע כי אין המדובר בכלל בל יעבור, וייתכנו מקרים בהם יהיה זה נכון להגיש בקשה לפי סעיף 108 עוד טרם שמיעת הראיות. אלא שעדיין - הכלל, הגיון בצדו. ניסיון החיים מלמד כי לא אחת עולה קושי בהכרעה בבקשה לפי סעיף 108 בשלב המקדמי, בטרם שמיעת הראיות וברטרם הונחה בפני בית המשפט אחיזה ראייתית כלשהיא התומכת בטענת נאשם בדבר נחיצותו של המידע המבוקש לשאלות שבמחלוקת.

נראה, כי קושי כאמור מתעורר גם בעניין הבקשה המונחת בפני, ועל כך להלן.

ב. אכיפה בררנית - וקבלת נתונים סטטיסטיים לביסוסה:

10. אף בעניין זה הולכים הצדדים בשדה שנחרשו בו תלמים רבים. כידוע, טענת 'אכיפה בררנית' קנתה אחיזה כחלק מטענה רחבה יותר, שעניינה 'הגנה מן הצדק'. הטענה, בבסיסה, מייחסת על פי רוב לרשויות התביעה שיקולים זרים, בין אם בהחלטה לפתוח בחקירה נגד הנאשם ובין אם בהעמדתו לדין - שיקולים אשר הביאו את רשויות התביעה לנקוט בהליך פלילי דווקא נגד הנאשם, בעוד שבמקרים **דומים** נמנעו הרשויות מלהגיש כתב אישום [ר' בהקשר זה בג"צ 6396/96 **זקין נ' עירית באר שבע**, פ"ד נג (3) 289; ע"פ 8551/11 **סלכני ואח' נ' מדינת ישראל** (12.8.2012); רע"פ 4355/08 **לסקוב נ' מדינת ישראל** (15.1.2010); ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ ואח'** (10.9.2013)].

11. אחת משאלות המפתח בבחינת טענה של 'אכיפה בררנית', היא מהם **המקרים הדומים**, ובמלים אחרות - מהי "קבוצת השוויון" שעמה נמנה מי שמעלה את הטענה בדבר 'אכיפה בררנית'. שאלה נוספת במסגרת בירור הטענה בדבר אכיפה בררנית, היא - במקרים בהם נמצא כי הרשויות אכפו באופן שונה את הדין ביחס לנאשם, בהשוואה לאחרים באותה קבוצה שוויון - מהם הטעמים להבדלים במידת האכיפה (ובמלים אחרות - כיצד יש לאבחן בין אכיפה בררנית פסולה לבין מצבים לגיטימיים של אכיפה

חלקית). שאלה נוספת במסגרת בירור טענת 'אכיפה בררנית' עניינה בנטל הראייתי המוטל על נאשם המעלה טענה זו.

12. ברי, כי לפחות בכל הנוגע לשתי השאלות הראשונות שהובאו לעיל - הכרעה בהן דורשת בראש ובראשונה קיומו של בסיס נתונים להגדרת "קבוצת השוויון" והיקפה. לשם כך, למעשה, הוגשה הבקשה שבפני.

13. לטענת הסנגור, קבוצת השוויון המתבקשת עניינה בשני מאפיינים: האחד, כי מדובר ב**נשים** נגדן הוגש כתב אישום בגין עבירה של מסירת ידיעה כוזבת; השני, כי הידיעה הכוזבת איננה בגין ביצוע עבירות מין או אלימות חמורות. להלן תיבחן גם הרלבנטיות של קבוצת ההשוואה הנטענת. אולם ראשית אדרש לטענת הנטל הראשוני לביסוס הטענה.

ג. נטלי הוכחה לביסוס הטענה בדבר אכיפה בררנית:

14. ככל טענה במשפט פלילי, גם הטענה בדבר אכיפה בררנית צריכה להישען על תשתית ראייתית, ולא די בהפרחת השערות בעלמא. על הטוען לאכיפה בררנית מוטלת החובה להניח תשתית עובדתית מתאימה [השווה למשל ע"פ 8551/11 **סלכני נ' מדינת ישראל** (12.8.2012)]. בענייננו, טוענת הנאשמת כי על מנת לבסס את טענתה - עליה להידרש למסד נתונים המצוי בידי התביעה, וכי אין לה נגישות למסד נתונים זה. יש מידה מסוימת של צדק בטענה זו, ומטעם זה נקבע לא אחת כי מקום בו מעלה נאשם טענת אפליה, הרי שבתי המשפט יטו להקל במידה מסוימת ברמת ההוכחה הנדרשת לשם ביסוסה [ר' למשל ע"פ (ירושלים) 30636/06 **מדינת ישראל נ' מטר** (19.7.2007)]. עם זאת, גם הדרישות המקלות אין משמעותן כי די בהעלאת תיאוריה בדבר "אמביציה מיוחדת" של התביעה, כדי להקים בסיס ראשוני לחשד בדבר סלקטיביות באכיפה.

בהקשר זה ר' עמדתו של כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.2013):

"כידוע, לרשות המנהלית עומדת חזקת התקינות המנהלית... על מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסותר ולחזק כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתונייהם הרלבנטיים שווים. משעה שהוצג בסיס ראיתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות... להשקפתי, בשלב זה של העברת הנטל, די יהא בהצבעה על מקרים ספורים.. לצורך העברת הנטל לשכמה של הרשות".

ולעמדה מחמירה אף יותר ר' את דעת הנשיא (דאז), כב' השופט א' גרוניס בעניין פרץ הנ"ל:

"מסופקני אם ראוי לקבוע כי די במקרה זהה אחד ויחיד בו פעלו הרשויות המנהליות בעבר בדרך שונה ולא הגישו כתב אישום, כדי להוביל בהכרח לביטולו של כתב אישום במקרה דומה אחר. נראה, כי על הנאשם להראות, כי לאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרוב לכך) קיבלו הרשויות המנהליות במקרים דומים החלטות שונות מאלה שנתקבלו במקרה שלו..."

15. כך או כך, ברי כי נאשם המעלה טענה בדבר אכיפה סלקטיבית - ראוי לו שיבסס טענה זו ולו באופן ראשוני וחלקי. ככל שהטענה מתבססת על סטייה ממדיניות אכיפה - שומה עליו להצביע על מדיניות שכזו, לבסס אותה, וכן להצביע על ראיות כלשהן (בשונה מ"תחושת בטן) המלמדות כי הגשת כתב האישום בעניינו-שלו, עומד בסתירה או סטייה לאותה מדיניות אכיפה.

16. לא ניתן למצות את הדיון בטענה בדבר מדיניות אכיפה של רשויות התביעה, מבלי להתייחס להנחיית פרקליט המדינה מספר 2.5, שעניינה "מדיניות פתיחה בחקירה והעמדה לדין בגין חשד למסירת אמרה או עדות כוזבת או סותרת בחקירה או במשפט ובגין סירוב להעיד" [להלן - ההנחיה].

ד. הנחיית פרקליט המדינה:

17. הנחיה מספר 2.5 נועדה להתוות את מדיניות התביעה - הן לעניין פתיחה בחקירה והן לעניין העמדה לדין - מקום בו אדם נחשד במתן אמרה/עדות כוזבת. אקדים ואציין כי הנחיה זו - היקפה רחב יותר ממתן אמרה כוזבת, שכן עניינה גם בעבירות נוספות (דוגמת מסירת הודעות סותרות, מתן עדות שקר ושיבוש מהלכי משפט). ואולם ככלל, מלמדת ההנחיה על מגוון שיקולים העומדים בבסיס החלטה לפתוח בחקירה ולהעמיד לדין אדם בגין מסירת ידיעה כוזבת.

18. כך בין היתר ניתן משקל למניע והתכלית העומדים בבסיס האמרה השקרית [ר' למשל סעיף 7 להנחיה]; לשאלה אם מדובר בעלילת שווא, או בסתירה לאמרה קודמת [סעיפים 9-10 להנחיה]; פוטנציאל הנזק לאדם האחר שבעניינו ניתנה האמרה הכוזבת, או לאינטרסים ציבוריים אחרים [סעיף 11]; ככל שהאמרה נוסבה על עבירה פלילית חמורה יותר - יהווה הדבר שיקול לפתוח בחקירה/להעמיד לדין [סעיף 12]; ניתן משקל לשאלה אם לחובתו של מוסר הידיעה הכוזבת עבר פלילי (ובמיוחד בעבירות דומות) [סעיף 16]; ככל שהיה בידיעה הכוזבת כדי להשחית לריק משאבים ציבוריים - יהווה הדבר שיקול [סעיף 17].

19. מכל מקום, מסכמת ההנחיה: "נמצאה תשתית ראייתית לכך שאדם מסר אמרה כוזבת מתוך מטרה להפליל אדם הפללת שווא, יוגש נגדו כתב אישום, למעט אם נתקיימו נסיבות חריגות המצדיקות להימנע

מכך" (סעיף 24).

מן הכלל אל הפרט:

20. יישומם של השיקולים שהובאו לעיל מוליך למסקנה כי דין הבקשה לקבלת חומרי חקירה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי - להידחות.

21. על פניו, הנחיה מספר 2.5 מאת פרקליט המדינה מלמדת על מגוון רחב של שיקולים העומדים בבסיס ההחלטה אם לפתוח בחקירה ולהעמיד לדין נאשם בעבירה של מסירת ידיעה כוזבת.

22. לא הונח בפני ולו בסיס ראשוני לטענה בדבר חריגה ממדיניות התביעה עת העמידה לדין את הנאשמת בגין ביצוע העבירה הנ"ל. לא הוצגה ולו תשתית ראשונית לביסוס הטענה בדבר "אמביציה מיוחדת" להעמיד לדין את הנאשמת, בשונה ממקרים אחרים בהם לא הוגשו כתבי אישום כאמור. ממילא אף לא הוצג בפני ולו מקרה אחד של נאשם אשר ביצע לכאורה מעשים דוגמת אלו המיוחסים לנאשמת - ולא הוגש נגדו כתב אישום.

23. אף "קבוצת השוויון" אליה מתייחס הסנגור בטיעוניו - מצריכה עריכתו של פילוח אשר ספק אם יש בו כדי לתמוך בטיעוני הנאשמת.

לעניין היותה של הנאשמת אישה - איני סבור כי יש בכך כדי להעלות או להוריד לעניין קיומה של מדיניות אכיפה - או סטייה ממנה. מכל מקום לא מצאתי בטיעוני מי מהצדדים תמיכה לטענה לפיה המאשימה נגד דין שונה בשיקוליה אם להעמיד לדין נאשמים בעבירה של מסירת ידיעה כוזבת - על רקע מגדרי. ייתכן אמנם כי קשה יותר למצוא תיקים המתנהלים נגד נאשמות בגין עבירה זו (בהשוואה לגברים), אולם אמירה זו נכונה ביחס לכל עבירה. חלקן של נשים בביצוע עבירות פליליות בישראל - נמוך יותר מחלקם של הגברים (הן באופן יחסי לחלקן באוכלוסייה והן במספרים מוחלטים). ברי כי אין בכך כדי ללמד על מדיניות שונה בהעמדה לדין או בפתיחה בחקירה.

לעניין תוכן הידיעה הכוזבת, וסוג העבירה (הכוזבת) המיוחסת באותה ידיעה - כפי שצוין לעיל, המדובר בשיקול (אחד מני רבים) בין השיקולים אותם שוקלות רשויות האכיפה טרם פתיחה בחקירה או העמדה לדין. על פי ההנחיה הנ"ל, ככל שתוכן הידיעה הכוזבת מייחס למן דהוא ביצוע עבירה חומרה יותר, כך גובר השיקול בפתיחה בחקירה ובהעמדה לדין. ואולם (כפי שאף יוצג להלן) - ניתן למצוא במאגרי המידע המשפטיים שורה של מקרים בהם הוגש כתב אישום בגין ביצוע עבירה של מסירת ידיעה כוזבת - גם מקום בו מושא הידיעה לא היה ביצוע עבירת אלימות או ביצוע עבירת מין.

24. אף אין בידי לקבל את טענתו הגורפת של הסנגור, לפיה לא נמצא במאגרי מידע משפטיים ולו מקרה אחד של העמדה לדין של אישה בגין מסירת ידיעה כוזבת שעניינה עבירה שאיננה עבירת מין/אלימות. מעבר לעובדה כי שאלת המגדר של הנאשם אינה רלבנטית, הרי שחיפוש במאגרי המידע מגלה כי טענה זו של הסנגור - אינה מדויקת אף לגופה:

פרטי תיק	הנאשם - גבר/אישה	הידיעה הכוזבת המיוחסת
1 ת.פ. (רמלה) 37299-04-15 מ"י נ' דוידוב	אישה	איומים
2 ת.פ. (אילת) 15808-09-16 מ"י נ' אדרי	אישה	אינוס
3 ת.פ. (ראשל"צ) 51899-10-15 מ"י נ' אנדורדוב	גבר	איומים
4 מ"ת 36429-12-16 מ"י נ' רחמילוב	גבר	גניבת רכב
5 ע"פ 3802/10 אלון נ' מדינת ישראל	גבר	גניבת רכב
6 ת.פ. (אשקלון) 39937-09-14 מ"י נ' אברהם	גבר	חטיפה
7 ת.פ. (רמלה) 43111-08-14 מ"י נ' ברמלי	גבר	גניבה
8 ת.פ. (ירושלים) 51117-10-12 מ"י נ' עלי יוסף	גבר	גניבה
9 ת.פ. (רחובות) 12103-06-13 מ"י נ' דקר גבאי	גבר	גניבה
10 ת.פ. (חיפה) 40772-01-13 מ"י נ' שני	גבר	גניבה
11 ת.פ. (נתניה) 6828-04-13 מ"י נ' גליקסמן	גבר	מעורבות בתאונת דרכים
12 ת.פ. (באר שבע) 28439-06-12 מ"י נ' אבו סבית	גבר	גניבת רכב
13 ת.פ. (חיפה) 1536/08 מדינת ישראל נ' הירש	גבר	טביעת ספינה
14 ת.פ. (חיפה) 39541-07-10 מ"י נ' מלחם	גבר	גניבת רכב
15 ת.פ. (חיפה) 38347-12-16 מ"י נ' סואיסה	אישה	מעשה סדום
16 ת.פ. (חיפה) 30457-01-18 מ"י נ' היבי ואח'	אישה	פציעה והחזקת סכין
17 ת.פ. (חיפה) 12675-06-09 מ"י נ' זאודה	אישה	אינוס

25. התיקים המפורטים לעיל אינם מלמדים, כמובן, על התמונה הסטטיסטית המלאה. אולם יש בטבלה זו ובנתונייה כדי ללמד, שרשויות האכיפה מגישות כתבי אישום גם בגין ידיעות כוזבות שאינן ביצוע עבירות אלימות או עבירות מין; רשויות האכיפה מגישות כתבי אישום הן כנגד גברים והן כנגד נשים. וניתן למצוא

מקרים (דוגמת התיקים המפורטים בסעיפים 1 ו-16) העונים על שני התנאים של "קבוצת השוויון" אותה הגדיר ב"כ הנאשמת.

סוף דבר:

26. בשלב זה, לא מצאתי בסיס, עובדתי או משפטי, המצדיק היענות לבקשת הנאשמת לקבל חומרי חקירה הכוללים נתונים סטטיסטיים ביחס לכתבי אישום שהוגשו בשנים האחרונות בעבירה של מסירת ידיעה כוזבת.

מכל מקום, ברי כי מצויים אנו בשלב מקדמי של ההליך. טרם ניתנה תשובה לכתב האישום, וממילא לא נשמעו מי מעדי התביעה. ברי, כי ככל שבמהלך שמיעת הראיות תשתנה התמונה, ויימצא בסיס ראיתי (גם אם ראשוני) לטענת הנאשמת בדבר אכיפה סלקטיבית - אין לשלול את האפשרות לדון מחדש בבקשה לקבל נתונים סטטיסטיים, כבקשת הנאשמת.

הבקשה לפיכך נדחית, בשלב זה.

נקבע דיון בפני, להקראה ולמענה מפורט לכתב האישום, ליום ראשון, 17.6.18, שעה 10:30.

הצדדים יערכו גם לדיון לפי סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי.

הנאשמת מוזהרת בדבר חובת התייצבותה לדיון הנדחה.

המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ח, 27 מאי 2018, בהעדר הצדדים.